

2 Împărați - Comentarii Jean Koechlin

De la începutul acestei cărți îl vedem pe mizerabilul Ahazia făcând încă un pas mai departe în idolatrie. Îmbolnăvindu-se, trimite soli la Baal-Zebub (domnul muștelor sau al murdăriei), ca să-l întrebe. Fapt cu atât mai sinistru cu cât, în spatele acestui idol, se află Satan care se face adorat – el, pe care iudeii îl vor numi Beelzebul, căpetenia demonilor (Matei 12.24)! Atunci, din partea Domnului, sfârșitul lui Ahazia este hotărât și Ilie are misiunea să i-l anunțe, precum altădată tatăl acestuia. Dar, în timp ce Ahab manifestase o oarecare smerenie, Ahazia, din contră, nu se preocupă decât să-l prindă pe profet, chiar prin violență, dacă este nevoie. Ne ducem astfel cu gândul la faptele criminale ale unui alt împărat, răutăciosul Irod, împotriva lui Ioan Botezătorul (pe care Cuvântul îl aseamănă frecvent cu Ilie – comparați hainele lor în v. 8 și Marcu 1.6). Această revoltă deschisă împotriva Domnului aduce imediat o pedeapsă solemnă. Astfel Ahazia îl întrece pe tatăl său în răutate. El avusese înainte doar exemplul trist al părinților săi, Ahab și Izabela. Dar ce să spunem atunci despre tinerii și tinerele crescuți de părinți evlavioși și care, în pofida unui asemenea privilegiu, s-au dus după idolii lumii?

În îndărătnicia lui, Ahazia a trimis o a doua căpetenie peste cincizeci ca să-l aducă pe Ilie. Somația lui este mai obraznică: „Grăbește-te să cobori!” Ea primește același răspuns cutremurător. La Carmel, focul n-a căzut din cer asupra celor care asistau, ci asupra jertfei imagine a judecății divine căzând asupra lui Hristos, în vederea aducerii inimii poporului Său înapoi la Dumnezeu. Dar acum, pe acest alt munte, focul trebuie să coboare ca judecată asupra oamenilor răzvrățiți. Isus, Jertfa sfântă, a rămas singur să cunoască intensitatea mâniei divine. La sfârșitul harului, cei care nu vor fi crezut vor trebui ei înșiși să se supună acestei judecăți neschimbabile, și aceasta pentru eternitate (Romani 1.18). Această zi a judecății n-a sosit încă. Din acest motiv, când ucenicii Iacov și Ioan, referindu-se la această scenă, îi propun Domnului să coboare foc din cer peste un sat al samaritenilor, El trebuie să îi mustre aspru (Luca 9.54,55). Căpetenia peste a treia ceată de cincizeci este probabil unul dintre cei șapte mii despre care Domnul îi vorbise profetului. El vorbește cu respect, cu umilință și cu afecțiune pentru soldații săi. Ilie va merge cu el la împărat, dar numai pentru a-și repeta cuvânt cu cuvânt mesajul inițial, care se va împlini curând prin moartea lui Ahazia.

În timp ce înălțarea la cer a lui Enoh este rezumată în Scriptură în numai două versete (Geneza 5.24; Evrei 11.5), Dumnezeu ne permite (atât nouă, cât și lui Elisei) să o urmărim în detaliu pe cea a lui Ilie. Acest eveniment glorios ne reamintește de altele două: unul trecut, celălalt încă viitor. Scena trecută este ridicarea Domnului la cer. Asemenea lui Ilie, Isus a parcurs drumul poporului Său Israel, ale cărui etape le avem înfățișate aici: Ghilgal, Betel, Ierihon și, în final, Iordanul. După cum Elisei a refuzat să se despartă de Ilie, tot așa ucenicii au fost atașați de Domnul Isus. „La cine să ne ducem?”, l-a spus Petru (Ioan 6.68; de citit și Ioan 11.16). De asemenea, ei vor fi și martorii ridicării Sale la cer (Fapte 1.9). Apoi, conform promisiunii pe care le-o făcuse, Duhul Sfânt coboară peste ei cu putere, fapt ce ne vorbește de duhul lui Ilie venind să se odihnească peste Elisei după înălțarea stăpânului său la cer. Acest capitol ne poartă gândul și spre o scenă viitoare: Răpirea tuturor celor răscumparați „în nori, ... pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4.17). Asemenea lui Ilie, suntem în călătorie, fiindu-ne cunoscut ce se va întâmpla cu noi. Este aceasta o speranță care ne bucură inima?

„Fiii” profeților erau în realitate ucenicii lor, trăind împreună, învățați de Cuvânt și folosiți de Domnul în serviciul Său. Cei din Ierihon, asemenea lui Toma mai târziu, nu pot să creadă misteriosul eveniment care tocmai avusese loc. Elisei, la Ierihon, îl reprezintă pe Hristos venit prin har în această lume, o lume purtând sigiliul morții și al sterilității. Viața îi poate fi adusă numai prin puterea purificatoare a harului (sarea), conținută și manifestată în omul cel nou (vasul nou). Fiecare credincios este de asemenea chemat să fie în aceeași lume „un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 2.21). Înfricoșătoarea scenă care urmează ne amintește de judecățile pregătite pentru batjocoritori (Prov. 19.29). Băiețașii din Betel L-au insultat pe Domnul Însuși. „Suie-te, chelule” era o sfidare la adresa lui Elisei, pentru a fi răpit la cer ca Ilie. Apostolul Petru ne spune că în zilele din urmă vor veni batjocoritori umblând după poftele lor și zicând: „Unde este promisiunea venirii Lui?” (2 Pet. 3.3, 4). Apoi vin ursoaicele. Ursul este asociat în Biblie cu leul: Satan. Cât de solemn este acest lucru! Dacă copiii disprețuiesc Cuvântul, Dumnezeu va putea permite ca ei să ajungă prada lumii și a prințului ei, de altfel, o soartă mai rea decât moartea, pentru că în joc se află mântuirea sufletului lor.

Ioram, fratele lui Ahazia, devine împărat peste Israel. Cu toate că și el face ce este rău înaintea Domnului, se remarcă o ameliorare față de purtarea tatălui și a mamei sale. El renunță oficial la închinarea față de Baal. Primul verset din această carte menționează deja răzvrătirea Moabului. Ea îi oferă lui Ioram ocazia să organizeze o ofensivă împotriva acestui popor, sprijinindu-se pe aliații cei mai apropiați: pe împăratul lui Iuda și pe cel al Edomului. Din nefericire, Iosafat nu a învățat din lecția serioasă avută cu Ramotul Galaadului. El dă sugestiei lui Ioram același răspuns pe care-l dăduse mai înainte lui Ahab (v. 7; 1 Împărați 22.4). Expediția se află pe punctul de a sfârși rău. Ioram îl acuză pe Domnul, cu toate că el însuși este răspunzător de întreaga acțiune. Multe persoane sunt la fel. Îl acuză pe Dumnezeu de nenorocirile lor, în loc să se pocăiască. Proverbe 19.3 confirmă că „nebulia omului îi sucește calea și inima lui se întărește împotriva Domnului”. Cât despre Iosafat, în sfârșit se interesează de Cuvântul Domnului! În fața celor trei împărați, atât de trist și de nepotrivit asociați, Elisei stă stingherit. Nu ne amintește aceasta de jugul nepotrivit cu cei necredincioși, față de care creștinii sunt atât de serios avertizați? (2 Cor. 6.14).

Din partea Domnului, Elisei face cunoscut mijlocul de scăpare și, ca întotdeauna, acest mijloc este credința. Înainte să primească ceva, ei trebuie să înceapă prin a săpa gropi. Cu cât vor săpa mai mult, cu atât va fi mai multă apă. Însă această apă, să remarcăm, a venit „dimineața, pe când se aducea darul de mâncare” (v. 20). Oare nu la Ierusalim, departe de acest ținut, era locul unde se oferea jertfa? Cu toate acestea, datorită acestei jertfe, apa începe să curgă. Înțelegem ce semnifică aceasta: Toate binecuvântările noastre decurg din lucrarea Domnului la cruce. Dar apele, care ar putea ilustra salvarea pentru armatele lui Israel, aduc în urma lor distrugerea moabiților. Ca o paralelă, moartea lui Isus, care înseamnă mântuire pentru cei care cred, reprezintă, în același timp, condamnarea lumii (Ioan 16.8). Înselați de aparențe, moabiții sunt învinși, iar țara le este devastată. Iar ceea ce face împăratul lor – oribilul sacrificiu al fiului său întâi-născut – produce consternare în tabăra învingătorilor. În final, cele trei armate se despart, fără ca participanții la această expediție neplăcută să fi realizat vreun beneficiu real. Să fim siguri că rezultatul a ceea ce nu întreprindem cu Dumnezeu va fi întotdeauna același.

Capitolul nostru ni-l arată pe Elisei, simbol al Domnului Isus, ca sursă de binecuvântare pentru două familii. Cea dintâi este săracă: O văduvă cu doi copii se află la mila unui creditor fără milă. Dar credința ei îi spune cui să se adreseze (Psalmul 68.5) și primește acel ulei prețios și abundent atât timp cât există vase goale de umplut. Vânduți prin păcatele noastre lui Satan, înspăimântătorul creditor, acesta are așadar drepturi câștigate asupra noastră (Isaia 50.1). Există totuși o cale: să ne întoarcem spre Domnul; și vom primi puterea divină, după măsura credinței noastre (vasele goale), nu numai pentru salvarea acelor pe care-i iubim, ci și pentru viața de toate zilele (v. 7). A doua familie este

cu totul diferită. Aceștia sunt oamenii bogați: cu toate acestea, omul lui Dumnezeu este primit aici cu simplitate. El se simte ca acasă, iar gazdele lui sunt de asemenea fericite să-l aibă în mijlocul lor. Ce bun exemplu pentru noi! Oare Domnul Isus Se simte cu adevărat în largul Lui în casa noastră și, de asemenea, în inima noastră? Putem noi să-l arătăm Lui totul, să-l spunem Lui totul, să-l încredințăm dorințele noastre tainice? Pentru a le lua la cunoștință, nu are nevoie de un intermediar, precum folosește aici profetul (pe Ghehazi). Și le va împlini, dacă aceste dorințe corespund gândurilor Lui (Psalmul 37.4).

Domnul i-a dat un copil evlavioasei sunamite. Dar El dorește să facă pentru ea și mai mult decât atât: vrea ca ea să-l cunoască puterea de a învia morții. Un nou copil sosit în familie este o sursă de bucurie pentru părinți și, de asemenea, pentru frații și surorile lui. Dar ceea ce va avea mai mare preț în ochii lui Dumnezeu va fi nașterea din nou a acestui copil; cerul întreg se va bucura. Nu este oare cea mai mare minune când un om trece de la moarte la viață? Aceasta se numește convertire. Isus o împlinește încă în familiile noastre în aceste zile. Am trecut noi printr-o astfel de experiență? Să-L privim pe Mântuitorul aflat în casa Martei, în Betania. Ajungând acolo, El era primit cu respect și afecțiune, asemeni lui Elisei la sunamită. Dar a fost necesar ca această familie să-L cunoască sub un nume nou: „Învierea și Viața” (Ioan 11.25). Isus nu Se afla acolo în momentul când ei erau loviți de doliu, iar întârzierea Sa putea fi luată drept indiferență. Dar a fost necesar să fie încercată credința lor, întocmai ca cea a sunamitei din textul nostru. „Este bine”, spune ea, în ciuda tuturor aparențelor. Cât despre noi, care ne plângem în fața unor lucruri atât de mărunte, să nu uităm, în nici una din dificultățile prin care trecem, de acest cuvânt de încredere deplină: „Este bine”!

Întocmai cum vorbește Evrei 11, capitolul credinței: „femeile i-au primit pe morții lor prin înviere” (Evrei 11.35), la fel a fost cu văduva din Sarepta, iar acum cu fericita sunamită. Dar ce contrast cu scena de la mormântul lui Lazăr, unde o simplă chemare a Stăpânului Vieții este suficientă să readucă la viață un om mort de patru zile! În curând, toți răscumpărații adormiți vor auzi „strigătul de strângere laolaltă” al Celui care a învins moartea și vor fi înălțați cu putere (1 Tesaloniceni 4.16). Incidentul cu colocinții (curcubeții) din oală ne arată cum omul, cu bune intenții uneori, nu face decât să strice ceea ce Dumnezeu dorește să-i ofere. Să veghem deci ca nimic să nu adăugăm la Cuvânt, hrana sufletelor noastre (Galateni 1.7, 8). Ce multe sunt scrierile religioase în care se găsește amestecată cu adevărul divin și puțină otrăvă! Omul din Baal-Șaliș, al cărui sac devine pentru Elisei mijlocul de a hrăni o sută de oameni, ne amintește încă o dată de scenele din evanghelii (Matei 14.15-21; 15.32-38). Dar și acolo este vizibilă diferența dintre profet și Cel care face mulțimea să se așeze pentru a-i hrăni cu miile în virtutea propriei Sale puteri (Psalmul 132.15).

Iată-l pe Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, un erou acoperit de glorie și de distincții. Și totuși există ceva care face din acest mareț personaj cel mai de plâns dintre oameni: frumoasa-i uniformă acoperă un trup ros de lepră. În același fel, boala păcatului a corupt orice ființă omenească, inclusiv pe cei mai distinși oameni. În casa lui Naaman locuiește însă un tânăr mesager al vestii bune. O fetiță luată captivă își depune simpla mărturie despre puterea omului lui Dumnezeu. Nimeni nu este vreodată prea tânăr ca să fie un martor al Domnului Isus. Naaman se pune la drum și, după un ocol pe la palatul lui Ioram, primește mesajul lui Elisei. Și astăzi încă, Dumnezeu are un mesaj pentru păcătoși: Cuvântul Lui scris. Mulți nu cred că Dumnezeu Se adresează lor în felul acesta și nu acceptă Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, mulți găsesc că mântuirea este prea simplă. Îndrumarea dată lui Naaman este aceeași cu cea pe care Isus a dat-o omului născut orb: „Mergi și spală-te” (v. 10; Ioan 9.7). Dumnezeu nu cere omului lucruri mari (v.13), ci numai atât: să se recunoască murdar, mort în greșelile lui (Efeseni 2.1, 5; Coloseni 2.13). Cât despre lucrurile mari, Dumnezeu însuși le-a împlinit pentru sărmanii păcătoși printre care ne numărăm și noi.

Primul lucru pe care îl face Naaman după vindecare este să meargă să-i mulțumească celui care a contribuit la aceasta fapt ce ne amintește de acel unul dintre cei zece leproși curățiți de Domnul, care, „văzând că a fost vindecat, s-a întors (înapoi), glorificându-L pe Dumnezeu cu glas tare” (Luca 17.15). Și era tot un străin. Naaman trebuie apoi să învețe că mântuirea este absolut gratuită. Atât de mulți oameni nu ajung niciodată să accepte acest fapt care este cu atât mai clar cu cât ei îi văd pe unii membri ai clerului trăgând profit personal din religie: cel numit „câștig josnic” (1 Timotei 3.8; Tit 1.7; 1 Petru 5.2). Ghehazi ne face să ne gândim la aceasta. Purtarea lui, dictată de dragostea de bani, a prejudiciat înțelegerea lui Naaman cu privire la gratuitatea darului lui Dumnezeu. Inima omului lui Dumnezeu, preocupată de acest „nou convertit”, a urmărit în întregime scena. Fapta necinstită este adusă la lumină și lacomul își primește pedeapsa (comp. cu Fapte 5.1-11). „Este timp de luat argint, ... haine?” întreabă Elisei, a cărui întreagă avere era mantaua sa de profet. Întrebare serioasă pentru fiecare dintre noi! Ca ucenici ai unui Învățător care a fost „Cel sărac”, veghind la întoarcerea Sa, nu este timpul să ne îmbogățim și să căutăm satisfacții aici jos! (vezi și Iacov 5.3 și Hagai 1.4).

„Locul în care stăm ... este prea strâmt”, îi spun lui Elisei fiii profeților. Este ceea ce auzim uneori cu privire la creștinism. În ochii lumii, cu siguranță, viața credinciosului pare prea strâmtă: se privează de atâtea lucruri! Dacă ajungem să judecăm în felul acesta, este pentru că privim prea jos. În realitate, „cerul”, în toată vastitatea lui, se întinde în fața noastră. Micul incident care urmează este mișcător în simplitatea lui. Elisei este deopotrivă preocupat să redea o unealtă celui care o folosește și un copil mamei sale, înviindu-l. La fel îl vedem pe Domnul gloriei spălând picioarele ucenicilor Săi sau pregătindu-le o masă (Ioan 13.5; 21.13). Nimic nu este prea mic pentru Domnul Isus. N-am experimentat oare deja fiecare dintre noi lucrul acesta? Apoi începe războiul dintre Israel și sirieni. Dar în apropiere există o a treia armată, de care numai profetul are cunoștință. Aceștia sunt războinicii cerești: îngerii pe care Dumnezeu i-a așezat ca un zid de foc împrejurul slujitorului Său (vezi Psalmul 34.7 și Judecători 5.20). Pentru a-i vedea, sunt necesari ochii credinței. Ca și în cazul lui Elisei aici, Isus în Ghetsimani a îndreptat gândurile ucenicului Său Petru spre cele douăsprezece legiuni de îngeri pe care Tatăl Său l-le-ar fi pus la dispoziție, dacă ar fi vrut să le ceară (Matei 26.53).

De trei ori în acest capitol, ca răspuns la rugăciunea profetului, ochii se deschid (v. 17 și 20) sau, din contră, orbesc (v. 18). Să-l cerem Domnului să-i deschidă pe ai noștri. Să nu pierdem din vedere, cum a făcut slujitorul lui Elisei, puterea divină care se află la dispoziția noastră. „Îmi ridic ochii spre munți, de unde îmi va veni ajutorul”, spune psalmistul (Psalmul 121.1). Ilie fusese un profet exclusiv al judecății. Elisei, prin contrast, are privilegiul să folosească o a doua armă, și mai eficace: harul. El arată îndurare față de vrăjmașii lui și copleșește răul prin bine. Gândurile ni se întorc din nou spre Isus. El a folosit, într-o manieră perfectă, atât puterea, cât și harul. După ce, cu un cuvânt, îi făcuse pe cei care veniseră să-L prindă să cadă cu fața la pământ, l-a vindecat pe slujitorul a cărui ureche fusese tăiată de ucenicul impulsiv (Ioan 18.6; Luca 22.51). Ospățul cel mare ne face să ne gândim, pe de altă parte, la marea „cină” a harului (Luca 14.17). Dumnezeu i-a invitat acolo pe cei care-l erau vrăjmași. Dar fapta generoasă a lui Elisei nu va fi recompensată! Sirienii asediază Samaria, determinând o foamete cu consecințe deosebit de grave. Însă Domnul Se va folosi de ea în mod just, pentru a-Și demonstra în același timp și puterea Sa și harul Său.

Locuitorii Samariei au ajuns la capătul disperării. Acum este timpul ca Dumnezeu să acționeze. La încercarea împăratului de a-l omorî, Elisei, profetul harului, răspunde cu o veste bună: aceea a eliberării. Mântuirea este încă proclamată astăzi. Dar ce mulți sunt aceia care, asemenea

acestui ofițer, manifestă față de ea neîncredere și dispreț! Patru sărmani leproși sunt folosiți pentru aducerea știrii despre această salvare (compară cu 1 Cor. 1.28). Fără vreo intervenție omenească, armata siriană a fost pusă în derută. Domnul Însuși a raportat victoria. Tot așa a fost la cruce, unde Isus a triumfat singur asupra tuturor vrăjmașilor noștri. Noi am fost asemeni acestor sărmani leproși, păcătoși într-o situație disperată, condamnați la o moarte sigură și eternă. Dar această moarte este acum nimicită pentru cel credincios. În locul ei, el găsește viață, pace, libertate, belșug de bogății spirituale pentru prezent și un viitor asigurat. Acestea sunt roadele victoriei lui Hristos la cruce. Vrăjmașul a fost învins pe deplin. Și să remarcăm faptul că a fost suficient doar să se scoale și să meargă pentru a lua în stăpânire aceste lucruri (v. 5; compară cu Luca 15.18). Ați făcut pasul acesta? Sau, cu adevărat, stați încă „în întuneric, ... în ținutul și în umbra morții”? (Matei 4.16).

„Ziua aceasta este o zi de veste bună” (v. 9). Ah, dacă o cunoaștem această veste bună a Evangheliei să n-o păstrăm din egoism numai pentru noi! Să ne grăbim să răspândim fericitul mesaj celor care sunt încă nefericiți și care nu cunosc salvarea divină. „Iată, acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6.2). Oare nu vom fi vinovați dacă tăcem? (vezi Ezechiel 33.6). Este ceea ce conștiința le spune acestor patru leproși; și, fără să aștepte dimineața, ei se grăbesc să dea de știre străjerilor cetății. Dar ascultați ce argumente îi întâmpină! Împăratul și servitorii lui țin un consiliu, trecând în revistă toate explicațiile posibile înainte de a o accepta pe cea mai simplă și mai minunată: Această eliberare este aceea pe care o anunțase profetul; ea vine de la Domnul. „O, nepricepuților și înceți cu inima ca să credeți toate câte au spus profeții”, Se putea mira Domnul Isus (Luca 24.25). Scăparea era chiar la poartă. Dar, pentru ofițerul care nu crezuse, acolo se afla și judecata. Singur el nu se va bucura de prada abundentă. Cuvântul Domnului s-a împlinit literă cu literă. Și întotdeauna este așa!

La începutul capitolului 8 apar din nou persoane cunoscute: femeia sunamită, căreia Domnul i-a purtat de grijă în timpul unei foamete; apoi Ghehazi, care pare să fi prosperat în pofida leprei lui (subiect pe care, cu siguranță, preferă să-l păstreze sub tăcere). Îl găsim, în adevăr, la curtea împărătească, unde Dumnezeu îl folosește pentru ca dreptatea să triumfe de partea sunamitei. În continuare sunt relatate vizita lui Elisei la Damasc și întâlnirea lui cu Hazael. Acesta din urmă comite un omor, luând astfel tronul Siriei în locul lui Ben-Hadad. Acest om, cândva martor la vindecarea lui Naaman, moare într-un fel rușinos. În final, în versetele 16-29 vedem cursul istoriei paralele a împăraților lui Israel și Iuda. Ioram, fiul lui Iosafat, este departe de a urma exemplul bun al tatălui său; și ni se arată și motivul: „pentru că fiica lui Ahab îi era soție” (v. 18). Observați încă o dată ce mare este influența unei soții sau a unui soț asupra perechii sale. Ioram al lui Iuda este deci cumnatul lui Ioram, împăratul lui Israel, pe care-l cunoaștem bine. Și, la rândul lui, fiul său Ahazia devine „ginerel casei lui Ahab” (v. 27). Sunt alianțe bune în opinia lumii, dar, în ochii Domnului, ele reprezintă grave infidelități. Vom constata prea des tragicele lor consecințe.

Cu mult timp în urmă, pe muntele Horeb, Domnul i-l desemnase lui Ilie pe Iehu ca succesor al casei lui Ahab (1 Împărați 19.16). Însă Dumnezeu nu Se grăbește niciodată când este vorba de judecată. Numai atunci când toate celelalte resurse ale harului Său s-au epuizat, decide să acționeze. Nu Elisei va fi acela care îl va unge pe acest nou împărat ca exercitant al justiției, și aceasta, în mod sigur, deoarece este profetul harului. Un tânăr dintre fiii profeților este ales pentru acest serviciu. Faptul în cauză ne arată că o misiune, chiar importantă, poate fi uneori încredințată de Domnul unui tânăr. Trebuia să se prezinte personal la cartierul general al armatei lui Israel din garnizoana de la Ramot-Galaad și să toarne uleiul ungerii împărătești pe capul lui Iehu, care avea probabil investiția de comandant-șef. Nu era îndeajuns lucrul acesta ca să-l intimideze pe tânărul profet? Dar, când ascultăm de Dumnezeu, putem conta pe ajutorul Lui în cele mai dificile situații. Versetul 7 ne arată că Dumnezeu nu uită suferințele alor Săi (Luca 18.7, 8). Cu cât mai mult Își amintește El de sângele Fiului Său, dat la moarte prin mâna oamenilor vinovați! Ales de Domnul, aclamat de ofițerii săi, noul împărat intră imediat în acțiune, fără să piardă nici un moment.

Iehu este un om ager și plin de energie. Pe cât de spontan își concepe planul, pe atât de rapid îl pune în aplicare. Urmat de o ceată de oameni credincioși lui, își conduce cu înverșunare carul la destinație, la Izreel. Văzându-l, ne gândim la acest Călăreț urmat de armatele cerești care vine să îplinească judecata „mâniei aprinse a lui Dumnezeu cel Atotputernic”. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu” sau, de asemenea, „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”, cu alte cuvinte, Hristos Însuși. Apoi dispensația harului va lua sfârșit (Ap. 9.11-16). „Este pace?” întreabă neliniștit Ioram prin mesageri; apoi mai întreabă o dată când ajunge în fața celui trimis să execute judecata asupra lui. Dar ce spune Scriptura? „Pentru cei răi nu este pace” (Isaia 57.21). Dimpotrivă, „când spun: «Pace și siguranță!», atunci deodată vine pieirea peste ei” (1 Tesaloniceni 5.3). A sosit momentul ca împăratul lipsit de evlavie să dea socoteală. Harul îi fusese vestit adesea prin Elisei; dar împăratul a rămas surd la cuvintele lui. „Trădare!” strigă el. „Pedeapsă!” ar fi trebuit să spună mai degrabă, pentru că mâna lui Dumnezeu este aceea care-l străpunge prin inimă, făcând ca trupul să-i fie aruncat chiar în ogrorul lui Nabot unde, potrivit profeției neschimbătoare, s-a împlinit sfârșitul casei însăngerate a lui Ahab.

După moartea lui Ioram și cea a nepotului său Ahazia, rămâne în scenă personajul cel mai nefast din întreaga familie regală: regina mamă, Izabela. Ea tocmai aflase de moartea fiului ei (deoarece îl numește pe Iehu ucigașul stăpânului său); dar, în loc să-l plângă, într-o ultimă izbucnire de vanitate, bătrâna regină se împodobește și-și fardează ochii (Ieremia 4.30). Apoi se așază la fereastră ca să-l insulte și să-l batjocorească pe cel care se prezintă. La apelul lui Iehu, propriii servitori o aruncă pe fereastră pe această blestemată femeie, din care, în câteva clipe, câinii nu mai lasă decât niște rămășițe însângerate, de nerecunoscut. Un sfârșit oribil pentru personajul care va deveni în Scriptură personificarea puterii corupte în Biserică! (Apocalipsa 2.20). Bătrânii Samariei și căpeteniile din Izreel, precum altădată în cazul lui Nabot, sunt gata să comită crime ca să placă noului monarh. Dar mâna Domnului se afla în spatele acestei lașități și putem fi siguri că nici unul dintre cei șaptezeci de fii ai lui Ahab nu merita crucea, pentru că, în acord cu Ezechiel 18.17, fiul care a împlinit poruncile Domnului „nu va muri pentru nelegiuirea tatălui său, (ci) va trăi negreșit”.

Continuându-și misiunea de răzbunare, Iehu întâlnește un grup de tineri voioși, care merg pe drumul lor fără nici o grijă. Ei sunt cei patruzeci și doi de frați (sau veri) ai lui Ahazia. Fără să cunoască lucrurile tocmai întâmplătoare, ei vin să facă o vizită iluștrilor tineri ai celeilalte familii împărătești ... mai precis acelorale ale căror capete, șaptezeci, se aflau toate în acel moment strânse în două grămezi la poarta Izreelului. Ei bine, îi vor întâlni în moarte! Să ne gândim la nenumărații tineri și tinere a căror singură preocupare este să se bucure de viață, uitând că moartea îi poate lua oricând prin surprindere, fără să fie pregătiți pentru ea (Eclesiastul 11.9). Da, ce mulți dintre ei au întâlnit moartea dintr-o dată, de exemplu într-un accident rutier, în timp ce se ndreptau spre plăcerea lor! O altă întâlnire foarte interesantă este aceea cu Ionadab, fiul lui Recab. Acesta este un om credincios. Capitolul 35 din Ieremia ne relatează istoria familiei lui. Iehu se laudă cu propriul zel înaintea lui, apoi îl invită să fie prezent la masacrul preoților lui Baal. Viclenia folosită nu se poate însă compara deloc cu scena de la Carmel, care a avut ca rezultat întoarcerea inimilor poporului Israel la Domnul (1 Împărați 18).

Considerându-l pe Iehu executor al răzbunării Domnului, ne gândim la Împăratul, la Omul viteaz (Hristos) căruia I se adresează Ps. 45: „Tu ai iubit dreptatea și ai urât răutatea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii Tăi ...” (Ps. 45.7; compară cu 2 Împ. 9.6). „Și, victorios în măreția Ta, înaintează ...” (Ps. 45. 4 – comp. cu 2 Împ. 9.16). „Dreapta Ta îți

va arăta fapte înfricoșătoare. Săgețile Tale sunt ascuțite ... în inima vrăjmașilor Împăratului” (Ps. 45.4,5 – comp. cu 2 Împ.9.24). În consecință, tronul îi este conferit nu pentru un timp (ca lui Iehu pentru patru generații – v. 30), ci în vecii vecilor (Ps. 45.6). Însă v. 31 subliniază contrastul și ne învață o lecție serioasă: este posibil să manifestăm un mare zel pentru Dumnezeu, să facem lucruri spectaculoase, care toate pot avea aparența credinței, și, cu toate acestea, să ne căutăm propriile interese. Capitolul 11 ne readuce în împărăția lui Iuda, unde o vedem pe dezgustătoarea Atalia, fiica adevărată a lui Ahab și a Izebelei, care, pentru a ajunge la coroană, ucide toți descendenții de parte bărbătească.

Familia împărătească a lui Israel urmează să fie masacrată în întregime. Cea a lui Iuda are de suferit aceeași soartă, cu excepția unui băiețel ascuns în templu de mătușa lui, soția marelui preot (2 Cronici 22.11). În acest timp, odioasa Atalia ocupă pe nedrept tronul lui Iuda. Timpul actual prezintă o situație similară: Isus, după ce a trecut prin moarte (în timp ce Iosafat a scăpat de ea), Se află astăzi în Casa Tatălui, exercitându-și preoția ascuns de ochii lumii, dar în prezența lui Dumnezeu, pentru ca, în curând, în ziua gloriei Sale, să apară ca adevăratul „Fiul al lui David”. Dar aceia care sunt ai Lui îl cunosc și-L onorează încă de acum ca Adevăratul Împărat, așteptându-L să apară (Tit 2.13). Ei se află în posesia atât a unui secret prețios, cât și a unei speranțe binecuvântate. În consecință, dominația temporară a lui Satan, „Prințul acestei lumi”, nu trebuie să-i tulbure: el va fi în curând distrus, cum este aici răutăcioasa Atalia. Încoronarea lui Iosafat este astfel o imagine a unei scene viitoare, pe care inimile noastre o salută prin credință. Închinarea la Baal este apoi desființată din Iuda, fără ca, pentru aceasta, să fie necesare vicleniile folosite de Iehu.

Moartea lui Iehoiada marchează un punct de cotitură în lunga domnie a lui Iosafat. Cartea 2 Cronici ne relatează sfârșitul trist al vieții lui. Dar aici, până la v. 16, se derulează perioada fericită a domniei lui. Un singur lucru pare să umple inima împăratului: restaurarea casei Domnului. După domnia lui Solomon, templul se degradase. Însă Iosafat, crescut în preajma preoților, în încăperile învecinate sanctuarului, păstrase un interes profund pentru această casă încă din tinerețe. Totodată avusese prilejul să cunoască fiecare crăpătură a construcției. Cât despre voi, tineri (sau tinere) creștini în adevărurile privind Adunarea, puteți voi spune că Adunarea are un loc important în inima voastră? Fără îndoială că și voi cunoașteți unele „spărturi” ale ei: neînțelegeri, delăsare, lipsă de zel, asemănare cu lumea ... Oare nu este un serviciu frumos și de dorit să devenim, ca și Iosafat, „reparatori de spărturi” (Isaia 58.12)? O persoană tânără poate deja să învețe să facă aceasta. Ce fel de ciment este necesar să folosim cu pricepere în acest scop? Dragostea, bunăvoința, îngăduința, blândețea și inestimabila „legătură a păcii” (Ef. 4.2,3)!

Hazeel, împăratul Siriei, s-a suit împotriva Ierusalimului. Dar ce face Iosafat, în loc să conteze pe Domnul? El acționează precum altădată Asa, la sfârșitul domniei, când Baesa se suise împotriva lui (1 Împărați 15.17, 18). Abandonând toate obiectele sfinte consacrate de înaintașii săi și de sine însuși la începutul domniei, el le dă în mâna împăratului Siriei. Vai, cât de mulți au imitat exemplul acestui sârman împărat! La începutul vieții lor creștine au făcut cu bucurie sacrificii pentru Domnul. Au consacrat sau au pus deoparte una și alta, pentru serviciul Domnului. Apoi a intervenit împotrivirea lumii și, nefind gata să-i facă față prin credință, au preferat să arunce totul peste bord. Exact ceea ce dorea și Vrăjmașul! De atunci încolo i-a lăsat în pace. Da, dar cu ce preț! Viața sârmanului Iosafat, începută bine, sfârșește tragic. Este ucis de propriii slujitori. Amația domnește în locul său, în timp ce, în Israel, Ioahaz îl înlocuiește pe Iehu. Ioahaz este un împărat rău, dar este deschisă o paranteză (versetele 4-6) în care se manifestă cu strălucire tot harul lui Dumnezeu. Domnul dăruiește poporului Său un salvator (compară cu Isaia 19.20). Cu cât mai măreț este însă Mântuitorul de care ne-a făcut parte nouă (Luca 2.11)!

Elisei, al cărui nume semnifică „Mântuire de la Dumnezeu”, rămâne până la sfârșitul îndelungatului său serviciu ca profet al harului. Aici el îi anunță lui Iosafat, noului împărat al lui Israel care-l vizitează, eliberarea poporului. Unde găsim astăzi harul și mântuirea, dacă nu la Hristos, Cel care a murit pentru noi? Iosafat, din nefericire, nu este în stare să profite în întregime de harul care i-a fost oferit. Îi lipsește credința. Nu suntem și noi adesea ca el? Dumnezeu are la îndemână binecuvântări bogate. El este gata să ni le dea. Dar noi îl le cerem cu timiditate, ca și cum ar fi sărac sau ca și cum n-ar dori să le toarne din belșug peste noi. Faptul acesta semnifică o cunoaștere slabă a Tatălui nostru. Limitele nu vin niciodată de la El, ci de la lipsa noastră de credință. „Nu aveți, pentru că nu cereți” (Iacov 4.2). Elisei moare, dar chiar moartea lui devine o sursă de viață pentru alții. Astfel, chiar în mormânt, acest profet deosebit rămâne un simbol al lui Hristos (vezi Matei 27.52). Sfârșitul capitolului ne arată că Domnul, forțat să-și disciplineze poporul, este în același timp mișcat, simțind o compasiune divină pentru ei (Mica 7.18, 19).

Amația, fiul lui Iosafat, urcă pe tronul lui Iuda în același timp în care Iosafat, fiul lui Ioahaz, ocupă tronul lui Israel. Remarcăm încă o dată buna influență a unei mame din poporul lui Dumnezeu (v.2). Despre noul împărat se spun lucruri bune; este amintită în special preocuparea lui de a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu (v.6; vezi Deuteronom 24.16). „Dar nu ca David, tatăl său”, se spune în v.3, făcându-se apel la exemplul împăratului preaiubit. Etalonul la care se raportează cel credincios este întotdeauna Isus, Modelul desăvârșit. Așa cum suntem îndemnați în prima epistolă a lui Ioan, trebuie să ne reîntoarcem la „ce era de la început”. Acestea sunt primele cuvinte ale epistolei. Și care sunt ultimele ei cuvinte? „Copilașilor, păziți-vă de idoli”. Cartea 2 Cronici (25.14) ne spune că Amația, după victoria sa asupra edomiților, își stabilește idolii acestora ca dumnezei. Câtă nerecunoștință față de Domnul care-i dăduse victoria asupra acestui popor! Înfrângerea usturătoare suferită de Amația înaintea lui Iosafat, împăratul lui Israel, este tocmai consecința acestei idolatrii și a orgoliului pe care Iosafat însuși i-l identifică (v.10). Dacă ne atribuim nouă înșine meritul de a fi victorioși, Dumnezeu va permite să pierdem bătălia următoare, ca să ne învețe să nu contăm pe nimeni, decât pe El.

Nu se spune nimic despre ultimii cincisprezece ani ai vieții lui Amația. Ani pierduți! Nimic nu merită să fie menționat de către Dumnezeu! Oare nu există astfel de perioade și în propriile noastre vieți? Ca și tatăl său Iosafat, Amația moare de o moarte violentă – sfârșit trist pentru omul care „s-a abătut de la a-L urma pe Domnul” (2 Cronici 25.27)! Fiul său, Azaria (în altă parte numit Ozia, vezi 2 Cronici 26.1), i-a urmat la tron la vârsta de șaisprezece ani, în timp ce în Israel se desfășoară lunga domnie a celui de-al treilea descendent al lui Iehu: Ieroboam II. Ultimul, asemenea predecesorilor, păstrează atașamentul față de vitelul de aur al lui Ieroboam I. Totuși, în îndurarea Lui, Dumnezeu continuă să-și salveze poporul, chiar prin intermediul acestui împărat rău. Câtă răbdare și ce mișcătoare sunt pentru inimi cuvintele: „Domnul nu zisese că va șterge de sub ceruri numele lui Israel” (v.27; cap.13.23). Dumnezeu, constrâns să acționeze prin judecată, Se grăbește să folosească orice posibilitate a harului pe care legământul dreptății Sale I-l permite. El continuă să trimită profeți în timpul acestei domnii: pe Osea, pe Amos și pe Iona, care este menționat aici (v.25). Dumnezeu înmulțește avertismentele. În epistola către Evrei ne spune că „a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți”. Dar acum nouă ne-a vorbit în Fiul Său (Evrei 1.1, 2).

Azaria (sau Ozia), despre care 2 Cronici 26 ne oferă informații detaliate, a sfârșit trist, după o domnie de cincizeci și doi de ani. Avusese un început bun. La fel se întâmplase mai înainte și cu tatăl și cu bunicul său. Să ne amintim că un început bun în viața creștină nu ne garantează o viață fericită până la sfârșit. Să nu ne sprijinim niciodată pe credințioșia noastră trecută sau prezentă, ci pe Domnul, care singur poate să ne păzească de orice cădere (Iuda 24). În timpul acestei vieți lungi a lui Azaria, la tronul lui Israel urcă, rând pe rând, Zaharia (al patrulea și ultimul descendent al lui Iehu), apoi Șalum, Menahem, Pekahia și Pekah. „A făcut ce este rău, ... nu s-a depărtat de păcatele lui Ieroboam ...”

constituie refrenul trist care rezumă aceste domnii succesive. Este puțin important cât a reținut istoria lumii despre ei; ceea ce contează pentru întreaga viață a unui om, inclusiv pentru a mea și a ta, este aprecierea divină. „Și-au pus împărați, dar nu prin Mine” (Osea 8.4). Este un fapt solemn să vedem, în această perioadă finală a istoriei împărăției lui Israel, cum Domnul, obosit de atâta necredincioșie, Își abandonează poporul, lăsându-l singur (Osea 4.17).

Toate avertismentele lui Dumnezeu, incluzând tăcerea Lui, au fost zadarnice pentru a trezi conștiința poporului Său. În cele din urmă sosește ceasul când actul final de disciplină trebuie adus la îndeplinire, ceea ce implică acum împrăștierea lor printre națiuni. Aceasta a fost pedeapsa extremă, preconizată încă de la începutul istoriei lui Israel (Levitic 26.33; Deut. 28.64), întârziată timp de secole datorită răbdării divine. Putem să ne gândim la cât de mult a costat această decizie pentru inima lui Dumnezeu. El îl scosese pe acest popor din Egipt. Îi adunase, îi pusese deoparte și-i condusese într-o țară bună. Și, iată, acum trebuie să-și contramandeze lucrarea și să-l pună pe acest popor demn de plâns din nou sub jugul din care-i scosese (Ier. 45.4). Dar, ca o ultimă resursă a harului, deportarea nu primește încă începerea executării. Este încă loc pentru pocăință. Să remarcăm că printre primele victime figurează locuitorii Galaadului. Numeri 32 a relatat opțiunea dezastruoasă a celor două seminții și jumătate, care se așezaseră dincolo de Iordan din cauza intereselor lor materiale. Descendenții lor seceră acum consecințele tragice ale acelui fapt. În Iuda împărătesc succesiv credinciosul Iotam, apoi fiul său, Ahaz, care este, prin contrast, unul dintre cei mai răi împărați.

În timpul domniei lui Ahaz în Iuda (și a lui Pecah în Israel), în istorie își face apariția Asiria. Dumnezeu urmează s-o folosească drept „nuiaua mâniei” Lui (Isaia 10.5), pentru a-l împrăstia pe Israel și pentru a-l pedepsi pe Iuda. În fața acestei intervenții de temut, Ahaz acționează, fără dubiu, ca un adevărat politician, dar neținând cât de puțin seama de voia Domnului. Totuși, cea mai minunată dintre revelații lui îi fusese oferită, după cum învățăm de la Isaia, cel care a profetizat în timpul domniei lui (Isaia 7.14): „Iată, fecioara va rămâne însărcinată și va naște un Fiu și-l va pune numele Emanuel”. Există mulți oameni și în zilele noastre care au auzit vestea cea bună a nașterii Mântuitorului, dar au refuzat acest Dumnezeu venit pentru a fi „cu noi”. Ahaz își ia libertatea de a schimba orice în casa Domnului. El dispune confecționarea unui altar mai mare: oamenii găsesc mereu că ce a stabilit Dumnezeu este prea strâmt. Apoi împăratul lipsit de evlavie îndepărtează altarul pentru sacrificii: valoarea ispășirii, eficacitatea crucii sunt negate. Apoi îndepărtează temelia lighenelor și a mării: adică suprimă judecata de sine. În final modifică porticul și intrarea „din cauza împăratului Asiriei” (v. 18): imagine a acelei religii care place lumii și care-și deschide larg porțile către ea.

Osea, ucigașul și succesorul lui Pecah, va fi ultimul împărat al lui Israel. Amânarea acordată de Domnul timp de câțiva ani nu a adus nici un profit. Cel de-al nouălea an al domniei lui Osea marchează, împreună cu cucerirea Samariei, deportarea tuturor celor zece seminții. Însă Domnul, în dreptatea Lui, n-a dorit să facă acest pas final fără să stabilească încă o dată și într-o manieră indiscutabilă vina lui Israel. Versetele de la 7 la 18 constituie acuzarea sigură din partea Domnului vizavi de acest popor nefericit. Tot așa va fi și înaintea scaunului de judecată. Morții nu vor fi judecați fără ca acele cărți de aducere-aminte ale lucrărilor lor să fie deschise, spre completa lor descumpănire (Apocalipsa 20.12, 13). Împăratul Asiriei a procedat la un schimb de populații. Este jalnic să vezi, de aici înainte, frumoasa țară a Canaanului ocupată din nou de națiuni idolatre, chiar dacă, în afară, acestea au învățat să se teamă de Domnul și au adăugat închinarea către El la cultul propriilor dumnezei! (v. 23-34). Am ajuns acum la momentul despre care, prin gura profetului Osea, Domnul a pronunțat asupra lui Israel solemnul „Lo-Ami”: «Nu sunteți poporul meu!», cu reciprocă: „Eu nu voi fi Dumnezeul vostru” (Osea 1.9, 10).

De acum încolo, până la sfârșitul acestei cărți, istoria îl privește numai pe Iuda. Dumnezeu urmează să recapituleze cu tristețe toate păcatele poporului Său. Dar acum găsește plăcere să ne vorbească despre un împărat credincios. Domnia lui Ezechia ocupă nu mai puțin de unsprezece capitole din Biblie (de la 18 la 20; 2 Cronici 29 la 32; Isaia 36 la 39); este ca și cum lui Dumnezeu l-a plăcut, în timpuri de ruină și înainte să abordeze un capitol chiar mai sumbru, să zăbovească asupra vieții slujitorului Său evlavios. Până la el, referirile despre cele mai bune domnii au inclus întotdeauna această rezervă: „Numai că înălțimile n-au fost înlăturate”. Aceste înălțimi, pe care poporul oferea sacrificii (fie Domnului, fie, mai târziu, idolilor), continuaseră să existe, în semn de neascultare față de Deuteronom 12. Ele ne reamintesc de toate tradițiile și superstițiile care au înlocuit în creștinătate învățăturile Bibliei cu privire la adorare. Venerația cu care a fost înconjurat șarpele de bronz ne reamintește de faptul că însăși crucea a devenit pentru mulți un obiect de idolatrie. Ezechia îndepărtează, sfărâmă, taie în bucăți (v. 4). Apoi scutură jugul asirian și triumfă asupra filistenilor, după cum profetise Isaia (Isaia 14.28 ...).

Ezechia a luat în mod curajos poziție pentru Domnul. Dar credința lui n-a fost pusă încă la încercare. Lucrul acesta era necesar. Și, tot așa, fiecare creștin trebuie să arate, mai curând sau mai târziu, dacă faptele lui sunt izvorâte din credință sau dacă a depășit măsura ei. În fața asaltului formidabil al împăratului Asiriei, această credință a lui Ezechia începe să se clatine. Se gândește să iasă cu bine din încercătură trimițând o sumă enormă ca tribut lui Sanherib. Același lucru făcuse odinioară și Iotam. Dar Dumnezeu îl va învăța (și pe noi totodată) că eliberarea și pacea adevărată nu se obțin făcând concesii (Prov. 29.25). Vrăjmașul înșală și duce în rătăcire întotdeauna. Sanherib, departe de a-și contramanda acțiunea, expediază forțe impresionante împotriva lui Ezechia și a locuitorilor Ierusalimului. El trimite în același timp trei personaje periculoase, fiecare cu rolul lui special: pe generalul suprem pentru a-i învinge, pe mai-marele peste slujitorii lui pentru a-i aservi și pe mai-marele paharnicilor pentru a-i seduce prin vorbe măgulitoare. Să învățăm deci să nu avem încredere în astfel de persoane pe care Satan ni le trimite uneori cu o misiune de genul acesta și să fim siguri că felul lor de vorbire îi va trăda! Rab-Șache le adresează o cuvântare în care ridiculizează deschis încrederea lor în Domnul.

Mai-marele paharnicilor își desfășoară discursul uzând rând pe rând pe amenințări, de ironii și de minciuni. Pretinde în mod fals că a primit poruncă de la Domnul să se ridice împotriva lui Iuda și să-l nimicească (v. 25). Pentru moment încearcă seducția. Împrumutând limbajul poporului (după cum Satan știe să-l folosească pe al nostru), descrie în culori strălucitoare bogățiile Asiriei în care propune să-i ducă: grâu, pâine, etc. Pe scurt – îi asigură el – este „o țară ca țara voastră”. Într-adevăr, dacă comparăm aceste resurse ale Asiriei cu cele ale Canaanului, aparent nu sunt diferențe. Totuși există una! și esențială: Țara vrăjmașului nu este ca cea a Domnului, „țară cu pâraie de apă, cu izvoare și cu ape adânci care țâșnesc în văi și munți” (Deuteronom 8.7, 8). O țară ca țara voastră? Cu siguranță nu! Isus nu dă „cum dă lumea” (Ioan 14.27). Dacă vrăjmașul nu reușește să-l determine pe credincios să-i accepte resursele sale înșelătoare, va căuta să-l îndepărteze de Resursa supremă: de Atotputernicul său Dumnezeu (vezi v. 33-35). Ce răspuns trebuie să dea cel credincios? Pur și simplu să tacă. Nu discutați deloc cu diavolul! Fugiți de el!

În fața asaltului armatelor asiriene, Ezechia are un fel neobișnuit de a conduce războiul: În loc de armură, se îmbracă cu un sac. Cartierul său general nu se află pe fortificația pe care o construise, ci în casa Domnului. În fine, în loc să apeleze la cei mai bravi ostași ai săi, se adresează profetului Isaia. Dar, în contrast cu aroganța și cu mândria împăratului Asiriei, nu este aceasta buna strategie militară pe care ne-o recomandă apostolul Pavel? „Armele luptei noastre nu sunt firești”, scrie el în 2 Corinteni 10.4, 5, „ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea

întăriturilor, dăruind raționamente și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu“. Ezechia, al cărui nume înseamnă „puterea Domnului“, știe la cine să meargă să caute ajutor (Psalmul 121.2). Încrederea nu-i este dezamăgită. „Nu te speria ...“, îi răspunde profetul. Cuvânt prețios, pe care-l auzim atât de des în Scriptură și în special din gura Domnului: „Nu te teme; crede numai“ (Marcu 5.36). El are limba unui om învățat, capabil să-l învioreze cu un cuvânt pe cel obosit (Isaia 50.4). Sufletul temător, dar plin de încredere, al răscumpăratului Său aflat încă în încercare primește prin acest cuvânt puterea și curajul necesare să aștepte eliberarea.

Să suferă în tăcere, să nu răspundă nimic – aceasta am văzut că este atitudinea potrivită celui credincios atât în fața provocărilor din partea lumii, cât și a atracțiilor ei celor mai seducătoare. Dimpotrivă, când se află înaintea Dumnezeului său, el poate lua cuvântul. Acesta este felul în care a acționat Ezechia. Începând prin a prezenta înaintea Domnului scrisoarea pe care tocmai o primise, el l se adresează cam așa: «Aceasta Te privește pe Tine; las în seama Ta să Te ocupi». În adevăr, asirienii îi aduseseră insultă lui Dumnezeu Însuși, a Cărui glorie era astfel luată în râs (v. 19; vezi Ps. 83.12, 18). Ezechia își întregește surprinzătoarea sa pregătire militară prin cea mai eficace tactică: se retrage în liniște, păstrându-se în afara vederii, lăsând vrăjmașul să dea față cu Domnul Însuși, care este cel mai puternic! «Pentru ca să Te lăsăm să lucrezi singur și, încredători în victorie, să ne odihnim în Tine» pot fi și cuvintele unui imn de-al nostru. În dificultățile noastre, mici sau mari, este bine să începem prin a deveni conștienți că suntem prea slabi ca să depășim obstacolul. Să-l spunem apoi Domnului nevoia noastră prin rugăciune și să așteptăm în pace scăparea care vine de sus. Astfel, nu încercarea se va așeza ca un ecran despărțitor între Domnul și noi, ci, mai degrabă, Domnul Însuși Se va desfășura ca un scut protector între încercare și răscumpăratul Său (citiți Psalmul 38.14, 15).

Orgoliul împăratului Asiriei crescuse peste măsură, pentru că până atunci nimeni n-a putut să-i reziste. Să remarcăm cât de des face apel la cuvântul „eu“: de șase ori în v. 23 și 24. Dar acest orgoliu este cu atât mai îngrozitor cu cât își măsoară puterea cu cea a lui Dumnezeu Însuși. Pretenția prostească a omului „de a fi egal cu Dumnezeu“ (Filipeni 2.6) se vede clar în lumea de astăzi. Prin știință, tehnologie și progres, pentru care-și atribuie tot meritul, lumea se îndreaptă vertiginos spre timpul când omul se va închina sieși în persoana unui „supraom“, care va fi Antihristul. Asirianul este, de asemenea, un personaj al profeției: o putere asiatică mare care, în viitor, va invada Palestina și va asedia Ierusalimul. Dar această putere va fi distrusă la apariția Domnului Isus, prefigurat aici prin Îngerul Domnului. Tabăra asiriană este distrusă într-o singură noapte. Apoi, la rândul lui, Sanherib este asasinat de propriii fii în templul dumnezeului său, Nisroc. Omul care declarase că Domnul nu poate să-l scape pe Ezechia este lovit de moarte în prezența idolului său, care este incapabil să-l protejeze. Astfel Dumnezeu Se manifestă în toată gloria și putem fi siguri că întotdeauna o va face, salvându-și slujitorul credincios.

O a doua încercare, mai grea decât prima, îl atinge acum pe nefericitul împărat. Moartea bate la ușă. În întristarea lui, și de această dată se îndreaptă spre Domnul. Desigur, el nu se poate urca la templu, cum îi era obiceiul, dar oare nu este posibil să-L găsim întotdeauna pe Dumnezeu, în orice împrejurare, chiar și pe un pat de suferință? Ce mulți invalizi țintuiți la pat fac această experiență în fiecare zi! Ahaz, tatăl lui Ezechia, refuzase semnul pe care Domnul dorise să i-l dea (Isaia 7.10-12). Și, pe cadranul solar pe care-l făcuse, ceasul judecății se apropia cu repeziciune. Dar aici împăratul credincios și evlavios primește, pe lângă vindecarea sa, un semn cu totul extraordinar. Întorcând umbra (zece trepte) înapoi, Dumnezeu îi arată că acceptă întârzierea pedepsei. Mai multe detalii ale acestei frumoase istorii ne duc cu gândul, prin contrast, la Domnul Isus. În Psalmul 102 avem rugăciunea Sa: „Dumnezeul meu, nu mă lua la jumătatea zilelor mele ...“, apoi răspunsul Tatălui Său: „Anii Tăi sunt din generație în generație“ (v. 24). Isaia a anunțat că împăratul se va vindeca până în a treia zi. Hristos a intrat cu adevărat în moarte, ieșind din ea tot a treia zi.

Ieșit victorios din două încercări, sârmanul Ezechia capitulează la a treia, fiindcă, în mod sigur, aceasta din urmă nu părea deloc să constituie o încercare! Ce putea fi mai măgulitor decât niște mesageri importanți veniți din partea împăratului Babilonului?! Ei sosesc cu o scrisoare și cu un cadou pentru Ezechia. Ce păcat că el nu a adus înaintea Domnului și această scrisoare! Cu privire la cadou, se vede dintr-o dată legat de el și îndatorat față de acești străini. Ce primejdioase sunt amabilitățile lumii pentru un creștin! Ele găsesc prea adesea un răspuns al mulțumirii de sine în îngâmfarea inimilor noastre. Oare această situație nu constituia pentru Ezechia o ocazie de a le vorbi acestor oameni despre bunătatea și despre puterea Domnului care-l scăpase deja de două ori? O ocazie, de asemenea, de a le face cunoscut casa Dumnezeului său? În loc de așa ceva, Ezechia le arată propria casă, casa armelor, care nu-i fusese de nici un folos împotriva lui Sanherib, și toate bogățiile lui din care acum Domnul îl anunță că nu va mai rămâne nimic. „Ce au văzut în casa ta?“ (v.15). Iată o întrebare serioasă! Ce văd vizitatorii în casele noastre? Despre ce le vorbim? Cumva despre bogății, toate trecătoare, cu a căror posesie ne mândrim? Sau despre Cel căruia îi aparțin toate? Ezechia admite că a meritat judecata. Și așa se încheie viața acestui împărat credincios.

Ezechia fusese cel mai credincios dintre împărații de după David. Fiul său Manase va fi cel mai detestabil. „A făcut rău peste măsură în ochii Domnului“ (v. 6). Și, la toate crimele lui, se adaugă responsabilitatea de a fi chiar fiul evlaviosului Ezechia, al celui care spusese mai înainte: „Tatăl va face cunoscut copiilor adevărul Tău“ (Isaia 38.19). Dacă la acest subiect nu ni s-ar fi dat decât acest singur capitol, am spune că un astfel de om este cu siguranță pierdut pentru totdeauna. Dar cartea 2 Cronici (33.12-13), care descrie sfârșitul istoriei lui Manase, ne învață că harul lui Dumnezeu a avut cel din urmă cuvânt. Cine ar fi crezut vreodată că un astfel de om s-ar fi putut pocăi, ruga și să fie iertat? Cu adevărat, gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre. Mântuirea noastră nu depinde de felul cum ne-am purtat, mai mult sau mai puțin respectabil. Ea este rezultatul harului neasemuit al Dumnezeului dragostei. Dar ceea ce am făcut înainte de convertire, sub orice formă am privi, trebuie să vedem ca dezgustător înaintea lui Dumnezeu. Apostolul Pavel s-a numit pe sine cel dintâi dintre păcătoși, pentru că persecutase Adunarea. „Dar pentru aceasta mi s-a arătat îndurare“, adaugă el, „ca Isus Hristos să arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare ...“ (1 Timotei 1.16).

Amon succede lui Manase. După doi ani de domnie fără frică de Dumnezeu, el piere printr-o moarte violentă. Și micul Iosia, fiul său, urcă pe tron la vârsta de opt ani. Ne amintim că numele lui fusese menționat deja, cu câteva secole în urmă, de profetul venit din Iuda la Betel ca să vorbească împotriva altarului, în prezența lui Ieroboam (1 Împărați 13.2). Acest fiu trebuia să se nască în casa lui David pentru a împlini dreptatea și judecata. În felul acesta, vedem cum, în prezența răului pe care-l suporta, gândurile lui Dumnezeu se îndreptaseră spre acest copil cu mulți ani mai înainte. Încă din eternitate, ele se odihneau asupra Copilașului din Betleem care avea să devină Mântuitorul lumii. Domnia lui Iosia, asemenea celei a străbunicului său, Ezechia, corespunde unui fenomen care se numește reînsuflețire. În starea de adormire a creștinătății, Duhul Sfânt produce încă, ici și colo, reînsuflețiri asemănătoare. Cea pentru care Iosia devine instrumentul remarcabil se caracterizează prin: • un interes înnoit pentru casa lui Dumnezeu; • o întoarcere la Cartea sfântă; • în sfârșit, printr-o preocupare cu despărțirea de rău. Exemplul micului împărat Iosia le amintește de asemenea tuturor copiilor noștri că nu este niciodată prea devreme pentru a face „ceea ce este drept în ochii Domnului“ (v.2).

Lucrările întreprinse de Iosia în casa Domnului au condus la descoperirea cărții Legii. Ea fusese pierdută, uitată chiar de preoții care, cu toate acestea, aveau răspunderea de a o păstra (Deuteronom 31.9, 26). În decursul istoriei Bisericii, marea trezire din timpul Renașterii a adus

Scripturile sacre înapoi, la loc de cinste. După secolele de întuneric ale evului mediu, Cartea lui Dumnezeu a fost scoasă din umbră, tradusă în limbile populare, tipărită și răspândită în toate mediile. Să nu uităm să fim recunoscători pentru lucrul acesta. Citirea Bibliei atunci a deschis ochii multora ca să vadă starea de ruină a creștinătății. Dar, în același timp, lumina divină a Evangheliei a venit ca să lumineze sufletele ignorante. Acest Cuvânt al vieții ne prezintă nu numai – cum a făcut cartea Legii lui Iosia – ceea ce Dumnezeu a așteptat de la om și cum omul a eșuat în mod absolut (Vechiul Testament), ci de asemeni și care este intenția Lui în Hristos, Omul nou, și ce a împlinit El în mod desăvârșit (adică întregul Nou Testament). Dacă Biblia este o Carte care ne pune înaintea întreaga noastră responsabilitate, ea ne aduce în același timp și mesajul de har al lui Dumnezeu pentru sărmanii păcătoși pierduți.

După cuvântul de judecată pe care Domnul tocmai îl pronunțase, Iosia ar fi putut concluziona: La ce bun atunci să curăț acest loc asupra căruia Domnul Își va aprinde mânia? Dar acesta nu este niciodată și raționamentul unui credincios adevărat. Chiar în ajunul judecății finale, Scriptura poruncește: „Cine este sfânt să fie sfințit în continuare” (Apocalipsa 22.11). Aplicând cuvintele care i-au fost citite din Deuteronom 31.11, împăratul recunoaște valoarea Cuvântului lui Dumnezeu și se preocupă să-l facă auzit la „tot poporul, de la mic până la mare” (v.2). Avem și noi aceeași dorință de a face cunoscut în jurul nostru Cuvântul cel viu și eficace? Răvna pentru casa lui Dumnezeu îl „mistuie” pe Iosia, cum îl va mistui, mai apoi, pe Unul mai mare decât el (Ioan 2.15-17). Să ne amintim cu ocazia aceasta de întrebarea pe care apostolul Pavel le-o pune corintenilor: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? ... că templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi?” (1 Corinteni 3.16-17; 6.19). Am primi noi oare vreun vizitator nobil într-o casă plină de dezordine și de praf? Se va simți el însuși bine acolo? Cu cât mai mult trebuie să ne îngrijim când este vorba de Oaspetele divin care dorește să-Și facă locuința în inima noastră! A-l da onoarea cuvenită înseamnă, în primul rând, să punem această inimă în ordine, îndepărtând tot ceea ce o împovărează și o spurcă.

Iosia își urmează curajoasa lucrare de curățire. Și iată că în mijlocul mormintelor preoților idolatri remarcă un alt mormânt. Este cel al omului lui Dumnezeu care anunțase evenimentele care se împlineau acum. Oasele morților zăceau acolo, unele lângă altele, însă destinul lor etern diferea. Domnul, la venirea Sa, va deosebi și va învia dintre cei morți trupurile credincioșilor care „au adormit” (1 Tesaloniceni 4.13 ...). Ceilalți vor fi lăsați să aștepte învierea pentru judecată. Iosia a înțeles că, înainte să celebreze Paștele Domnului într-un fel demn, toată necurăția trebuia îndepărtată din țară, căci nu poate exista vreun acord între adorarea Dumnezeului celui sfânt și orice se află în asociere cu idoli (2 Corinteni 6.16, 17). Dacă cel credincios dorește să rostească Numele lui Hristos într-un fel demn, este invitat să se depărteze de fărâdelege și să se curețe de „vasele de ocară” (2 Timotei 2.19). Poate fi dureros să ne separăm, să ne retragem, să ne curățăm și, fără îndoială, vom fi acuzați de mândrie și de îngustime. Dar aceasta este ceea ce Dumnezeu ne solicită înainte de a întreprinde orice lucrare pentru El. Să vedem care este consecința binecuvântată pentru Iosia și pentru tot poporul: „Pentru că nu se sărbătorise Paște ca acesta din zilele judecătorilor” (v. 22).

În pofida credincioșiei împăratului lor, poporul nu se întorsese la Domnul cu toată inima (Ieremia 3.10). „Vicleana Iuda” n-a învățat lecția din pedeapsa suferită de „necredincioasa Israel”. Astfel, acum va sosi ceasul când această seminție va fi, la rândul ei, izgonită din țară. Pentru a-Și împlini scopurile, Dumnezeu S-a folosit atât de marile popoare ale antichității, cât și de națiunile moderne, agenți inconștienți de gândurile Sale față de Israel. El controlează evenimentele mondiale și le folosește pentru a-i proteja sau disciplina pe ai Săi. Cele două mari puteri din vremea lui Iosia erau Egiptul și Asiria. Situate la extremitățile opuse ale Canaanului, aceste două împărății aflate în permanent conflict trebuia să traverseze teritoriul lui Israel pentru a lupta una contra celeilalte. Iosia, luând partea împăratului Asiriei, încearcă să împiedice trecerea lui faraon Neco, dar este omorât de acesta la Meghido. Vai, măcar dacă s-ar fi despărțit de lume și de alianțele ei cu aceeași grijă cu care se despărțise de rău! El a luat parte la o dispută care nu-l privea și a suferit consecințele-i fatale (Proverbe 26.17). După o domnie rea de trei luni, Ioahaz, fiul lui Iosia, cade sub puterea lui Neco. Acesta îl deportează și-l înlocuiește cu fratele lui, Ioachim, care nu se va purta mai bine decât Ioahaz.

După cum spune profeția din Isaia 10, puterea asiriană a fost anihilată. Pe ruinele ei s-a ridicat imperiul babilonian, înglobând aproape întreaga lume antică, inclusiv Egiptul. În consecință, va fi cunoscut ca primul mare imperiu al națiunilor. Este un punct de cotitură în istoria lumii. Israel este lăsat deoparte; încetează să mai constituie centrul guvernării lui Dumnezeu pe pământ. Guvernarea este destinată acum națiunilor (popoarelor neiudaice), iar ceea ce numim timpul națiunilor urmează să înceapă. Ea durează și astăzi. Ioachim, împăratul lui Iuda, devenit și el vasal lui Nebucadnețar, se revoltă după trei ani, iar fiul său Ioachin (sau Ieconia), care-i succede, urmează aceeași cale rea. Atunci are loc prima deportare a lui Iuda la Babilon. Eveniment solemn! Chiar și așa, mai rămâne o ultimă șansă pentru poporul sărac al țării, care scapă de deportare. Ca suveran, Nebucadnețar îl așază pe tronul lui Iuda pe un al treilea fiu al lui Iosia: Zedechia. Dar nici acesta nu acționează altfel decât predecesorii lui. Adâncă orbire a acestor din urmă trei împărați este mult mai de nescuzat, deoarece profetul Ieremia n-a încetat pe parcursul domniei lor să-i avertizeze din partea Domnului.

Exasperat de spiritul de revoltă al împăraților lui Iuda, Nebucadnețar se ridică pentru a treia oară împotriva Ierusalimului, îl înconjoară și pătrunde în el după un asediu care durează mai mult de un an. De această dată nu mai există milă pentru orașul orgolios. Începând cu templul, totul este complet distrus prin foc. Zidurile îi sunt demolate și locuitorii sunt duși în captivitate. Zedechia suferă consecințele crude ale propriei îndărătnicii. Numai câțiva lucrători ai câmpului sunt lăsați în țară. Apoi gărzile caldeene își dezlănțuie mânia asupra templului, care pentru ei era simbolul rezistenței. Nesatisfăcuți doar cu incendierea lui, reușesc să-l sfărâme și să ia cu ei mărețele-i coloane de bronz, marea de bronz, pedestalele și restul vaselor. Oare de ce v. 16 și 17 repetă detaliile de ornament ale coloanelor tocmai în momentul când ele vor dispărea? Fără îndoială, dintr-un motiv foarte dureros: Nu era acolo cea din urmă privire aruncată asupra unui obiect preaiubit, după care inimile lor aveau să tânjească până la sfârșit? Cât de frumoase fuseseră aceste coloane, simboluri ale stabilității și ale puterii, pe care Domnul le va îndepărta de atunci înainte de poporul Său neascultător și răzvrătit! (1 Împ. 7.21).

Astfel se sfârșesc cele două cărți ale Împăraților (care în originalul ebraic constituie o singură carte). Se deschiseseră cu gloria împăratului lui Israel și se încheie cu cea a împăratului Babilonului; începuseră cu construirea Templului și se termină cu tabloul distrugerii sale. La început, întâiul succesor al lui David urcase pe tron la Ierusalim (1 Împărați 1). La sfârșit, ultimul lui descendent este închis într-o temniță la Babilon. Între acel început și acest sfârșit, capitol după capitol, am fost martorii unui dureros declin. Aceasta este situația cu orice lucru încredințat omului! În adevăr, inima omului este înșelătoare și incurabilă. Iar Ezechiel, a cărui voce s-a făcut auzită în timpul acestei perioade a captivității, confirmă aceasta în exclamația lui venind din adâncul inimii: „Cât de slabă îți este inima zice Domnul Dumnezeu de faci toate acestea! ...” (Ezechiel 16.30).

Este consolant să vedem cum din aceste ultime versete străbate o mică licărire: un atât de slab început al restaurării. Dumnezeu ne arată că lucrarea Lui nu s-a încheiat. Ultimul cuvânt va fi al Lui când, după falimentul tuturor acestor împărați, va apărea Hristos, Fiul lui David,

adevăratul Împărat al lui Israel.

clickbible.org